

I

Het handvat van het mes is voorgevormd, maar voor een hand veel groter dan de mijne. Het snijblad is gekarteld.

‘Klaar?’ vraagt Kelly.

Ik trek een afgezakt bikinibandje goed en haal diep adem. ‘Klaar.’ Voorzichtig zet ik de punt van het mes in de binnenkant van mijn hand.

‘Wacht!’ Kelly graait nog snel wat tissues uit haar strandtas en stopt ze naast het pakje sigaretten in haar bikinibroekje. ‘Klaar,’ zegt ze. Haar stem beeft. Ze zet haar handen in haar zij en ik begin opnieuw en druk het mes in mijn hand. Er schiet een rilling door mijn arm, de huid veert mee.

‘Harder,’ zegt Kelly.

‘Ik dóé het harder. Dat mes is bot.’

‘Het is geen mes, het is een dolk.’ Ze maakt een korte, zaggende beweging. ‘Je moet snijden, niet prikken.’

‘Neem de volgende keer een echt mes. En niet zo’n botte.’

Mijn stem beeft ook. Ik bijt mijn tanden op elkaar, leg mijn vingers in de vorm van het te grote handvat en trek een streepje over de muis van mijn hand. Er schieten tranen in mijn ogen. Het streepje wordt eerst wit, dan roze en daarna langzaam rood. Mijn hand begint te tintelen. Als ik een vuist maak komt er bloed tevoorschijn, dat voor mijn voeten in het zand druppelt.

‘Doet het pijn?’ vraagt Kelly.

‘Nee.’

‘Maar je huilt.’

‘Niet.’

‘Ik zie het.’

‘Er schoten tranen in mijn ogen.’

‘Je huilt.’

‘Het is net cola. Als je een slok neemt prikt het in je ogen.’

Ik geef het mes aan Kelly. ‘Nu jij.’

Langzaam schraapt ze met haar duim over het snijvlak en kijkt alsof ze verstand heeft van steekwapens. Dan zet ze de punt van het mes in de palm van haar hand.

‘Klaar?’

‘Klaar.’ Met een korte haal trekt ze een kleine streep over de huid.

‘Zie je dat-ie bot is,’ zeg ik. Ze steekt. Er schieten tranen in haar ogen. Het bloedt, haar vingers trillen. Ik pak ze vast en we klemmen onze handen om elkaar, zoals bij armpje drukken. Onze knokkels worden wit en ons bloed mengt zich. Het zeezout bijt in onze wonden. Mijn hart bonkt door mijn hele lijf alsof het al mijn bloed naar haar hand wil pompen. We kijken elkaar aan. De avondzon kleurt haar bruine ogen rood, alleen het binnenste blijft zwart. Diep zwart. Ons bloed mengt

zich. Kelly stroomt door mij. En ik door haar. ‘Wij zijn één,’ zeg ik.

‘Voor altijd,’ antwoordt Kelly. Ik veeg met mijn wijsvinger zand van haar sproeten. Zweetdruppels lopen over haar slapen naar haar hals. ‘Ik zie mezelf in je ogen. Je huilt.’

‘Jij ook.’

‘Ik zwem in je ogen.’

Mijn haar waait op en wappert in haar mond. Kelly probeert de slierten uit te spugen, maar ze blijven plakken. ‘Je haar smaakt naar de zee,’ zegt ze. Haar vingers glijden weg en mijn hand valt langs mijn lichaam, en zonder iets te zeggen gaan we op het bankje zitten; het vergeten bankje, waar nooit iemand komt, begroeid met mos en verscholen achter wilde duindoornstruiken. In de houten leuning staat een hart gekrast. Ons hart. Eromheen onze namen. ‘Kom eens,’ zegt Kelly. Ze dept met een tissue het bloed van mijn hand en legt het daarna als een verbandgaasje op de snee. Ik sluit mijn hand.

Vóór ons staat de zon vlak boven de horizon. Hij is knalrood, nog even en hij raakt de zee. Ik trek mijn bikinibandje over mijn schouder en kruip tegen Kelly aan. ‘De zon gaat onder met een lach,’ zegt ze. ‘Teletubbies, zeg maar dag.’ Ze zwaait.

‘Dat is het voordeel van onze stad,’ zeg ik. ‘Dat we de zon kunnen zien ondergaan.’

‘Ik hou van onze stad,’ zegt Kelly. ‘Onze rotstad.’ Ze buigt voorover naar haar strandtas. Op haar rug zit een afdruk van het hart uit de leuning. Ik leg mijn hand erop en voel het kloppen onder mijn vingers.

Na wat zoeken in de strandtas vindt ze haar zonnebril. Ze schuift hem op haar neus en haar ogen verdwijnen achter twee grote groene glazen. De plastic diamantjes schitteren in het rode licht van de ondergaande zon. Kelly haalt het pakje sigaretten uit haar bikinibroekje, slaat een been over het ander en kijkt uit over de zee. Ze lijkt een filmster op haar privéstrand. Een van veertien.

‘Geef mij er ook eens een,’ zeg ik.

‘Je was gestopt,’ zegt Kelly.

‘Was.’ Ik houd mijn hand op.

‘Je bent gestopt.’ Met een snelle beweging probeer ik de sigaretten uit haar hand te pakken, maar ze springt op en steekt haar armen in de lucht. ‘Je bent verslaafd.’ Ze doet een paar stappen achteruit en kijkt me aan met een plagerige lach. Ik spring op haar af en grijp haar arm, maar ze zet haar knie in mijn buik en trapt me weg. Ze gaat op haar tenen

staan en maakt zich zo lang als ze kan. Ze vraagt om de kieteldood.

‘Geef,’ zeg ik. ‘Ze zijn ook van mij.’ Ik grijp haar schouders en haak haar pootje, en gooi haar op de grond. ‘Geef!’

‘Je bent gestopt!’

‘Was!’ Ik pak haar armen. Ze spartelt tegen, zogenaamd, want met een korte draai zit ik boven op haar en druk haar armen tegen de grond. Ze houdt haar adem in en bijt haar tanden op elkaar. Eerst kietel ik onder haar oksels, maar als ze haar armen tegen zich aan duwt zet ik mijn handen op haar borst en klem mijn vingers om haar ribben. Ik heb haar stevig beet en geef haar de kieteldood. Ze draait en gilt en kronkelt.

‘Ik geef me over,’ roept ze. ‘Ik geef me over.’ Maar ik heb geen medelijden en ga door, net zo lang tot ze sterft in mijn armen. Van het lachen. Dan pas laat ik haar los. Haar lichaam hijgt na en dampst van het zweet. Langzaam verslapt het, haar mond valt open. Ik schuif de zonnebril op haar voorhoofd en zie hoe ze snel haar ogen sluit. Ik leg mijn hand erop.

‘Kom tot leven, mijn kind,’ zeg ik met een plechtige stem. ‘En geef mij uw sigaretten.’ Haar ogen gaan open en ze kijkt om zich heen als Doornroosje die honderd jaar geslapen heeft.

‘Waar ben ik?’ vraagt ze.

‘Op mijn strand.’ Ik maak een groot gebaar over de horizon. ‘Dit is van mij. Van daar... tot daar, is alles van mij.’

Doornroosje kijkt me aan, eerst afwezig maar dan lijkt ze me opeens te herkennen. ‘Maar u bent... u bent de verslaafde prinses,’ zegt ze.

‘Ik ben niet verslaafd. Ik ben gewoon een prinses. Net als u.’

Doornroosje schuift haar zonnebril weer voor haar ogen. ‘Als dat zo is...’ Ze denkt na en gooit dan met een sierlijk ge-

baar het pakje sigaretten het hoge duingras in.

‘Shit.’ Ik laat haar los en loop naar de plek waar het in het gras gevallen is. ‘Ik wil gewoon wat roken. Ik ben niet verslaafd.’

‘Van roken kun je doodgaan,’ zegt Kelly.

‘Nou en.’ Ik sla het duingras opzij maar zie het pakje niet liggen.

‘Je hebt mooie billen,’ zegt Kelly. Ik doe alsof ik haar niet hoor, mijn handen zoeken verder tussen het gras. ‘Joy...’ Ik trek mijn opgekropen bikinibroekje over mijn billen, voor me ligt het pakje sigaretten. *Roken is dodelijk*. Ik scheur het folie open en snuif de geur op van verse tabak. ‘Trek ’ns een string aan,’ zegt Kelly.

‘Hier.’ Ik geef haar een sigaret. Ze steekt hem op, inhaleert en stikt. Ze schokt met haar schouders en haar hoofd wordt rood, ze hapt naar adem. Haar lippen worden paars en ik sla hard met mijn vlakke hand op haar rug, zoals ik altijd doe wanneer ze stikt in een sigaret.

Ik vind het leuk dat ze over mijn billen begint. Ze is jaloers. Als ze is bijgekomen, zeg ik: ‘Ik hoef geen string.’ Ze schraapt haar keel en veegt spuug van haar lippen. Langzaam komt de zachte kleur van haar gezicht weer terug en worden haar lippen roze. Ik loop naar de rand van het duin en ga met mijn billen naar haar toe staan. Ik probeer mijn sigaret aan te steken, maar de wind blaast de lucifer uit. Het strand voor mij is leeg. Een laatste groepje jongens rolt de handdoeken op en slentert naar het strandpaviljoen. Een bal waait langs de vloedlijn, het strand wordt smaller. Er zijn geen mensen meer, alleen wat meeuwen die vechten om een volle afvalmer. Kelly komt naast me staan.

‘Ik leen je er een.’

‘Een string schuurt,’ zeg ik.

‘Goedkope, ja.’

Vanuit het strandpaviljoen rent een hond naar de vechten-de meeuwen. Met een grote sprong probeert hij er een uit de lucht te happen, maar de meeuwen vliegen op. Krijsend verspreiden ze zich. De hond blijft springen en op een veilige hoogte lachen de meeuwen hem uit.

‘Er zouden jongens voor jou in de rij staan,’ zegt Kelly.

‘Ik hoef geen jongens in de rij.’

Ze slaat haar armen om zich heen en trekt het gezicht van een verliefde filmster die op haar minnaar wacht. ‘Een jongen die ’s ochtends champagne op bed brengt en ringen voor je koopt. Eén die je troost.’

‘Mijn moeder draagt strings,’ zeg ik.

‘Jouw moeder?’

‘Enorme strings.’

‘Dat moet wel.’

‘Ik haat strings.’

‘Ik niet.’

De hond bij de afvallemmer geeft het op. Hij wil niet langer uitgelachen worden door het groepje laffe meeuwen en rent terug naar de strandtent. We gaan naast mijn tas in het zand zitten. Ik zet mijn zonnebril op en kam mijn haar naar achter. Ik kijk uit over het strand. Ik ben een filmster. Een met mooie billen.

‘Toen ik twaalf werd kreeg ik mijn eerste string van mijn moeder,’ zeg ik. ‘En mijn laatste.’ Kelly kijkt onder het papieren zakdoekje in haar hand. Ze dept. ‘Pas toen al mijn ondergoed in de was zat trok ik hem aan, zonder te kijken. En aan het eind van de dag waren mijn billen aan de binnenkant zo schraal dat ik niet meer kon lopen.’

‘Je moet ook geen goedkope nemen. Zeg dat tegen je moeder.’

‘Toen ik thuiskwam proppte ik de string in een leeg melkpak en gooide dat in de vuilcontainer. Ik vertelde mijn moeder dat ik hem bij gym in de kleedruimte was kwijtgeraakt.’

‘Van goedkope strings krijg je aambeien.’

Ik leg mijn hoofd in haar schoot en trek mijn knieën op. Ze legt haar hand op mijn wang. ‘Op tv waren jongens die met zelfgemaakte katapulten stenen naar soldaten slingerden.’

‘Wat is daarmee?’ vraagt Kelly.

‘Met een string van mijn moeder kan dat ook, stenen naar soldaten slingeren.’

‘Dat ze die maten verkopen.’

‘Kevin deed het een keer. In de rust van Nederland-Duitsland. Hij graaide een string van mijn moeder uit de wasmand en rende de straat op. Hij zwaaide ermee door de lucht, net als die jongens op tv. “Aanvallen!” schreeuwde hij. Mijn moeder stond met de buurvrouw op de stoep een sigaretje te roken. Ze speelde mee...’

‘Welke buurvrouw?’

‘Ze zocht dekking achter een vuilcontainer en riep: “Hilfe, hilfe.”’ Ik kom overeind en doe mijn moeder na die door haar zoontje wordt gestenigd en duik achter Kelly die even de vuilcontainer is. ‘Het ergste was als we met mijn moeder naar het strand gingen en zij een string droeg.’ Kelly krabt opgedroogd bloed van haar hand. Ze gaat met haar vinger over het kleine rode sneetje. ‘Kevin was te klein om zich te schamen, maar ik ging altijd een stukje bij haar vandaan liggen. Dichtbij genoeg voor haar en veraf genoeg voor anderen om niet te denken dat we bij elkaar hoorden.’

‘Soms heb ik zin om mijn moeder in elkaar te slaan,’ zegt Kelly. Ze blaast een kringetje rook uit. ‘Heb jij dat nooit?’ Het dwarrelt in mijn gezicht en ik adem Kelly’s rook in.

‘Ik vind jouw moeder lief,’ zeg ik.

‘Ze is lief omdat ze mijn moeder is, maar verder...’

‘Hoe kan je iemand die je lief vindt in elkaar slaan?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Soms kan ik haar wel wat aandoen. En weggaan en nooit meer terugkomen.’

‘Stel je niet aan.’

‘Ik stel me niet aan, het is gewoon zo. Heb jij dat nooit?’ Ze schiet haar sigaret weg en maakt met haar tong haar lippen nat. ‘Heb jij dat nooit?’

‘Misschien zijn het strings waarmee die jongens stenen naar soldaten gooien,’ zeg ik. ‘En geen katapulten.’

‘Ik vroeg: heb jij dat nooit?’ Als ik geen antwoord geef draait ze haar gezicht naar de zee en staart voor zich uit en even zeggen we niets. Ik probeer mijn sigaret weer aan te steken, het lukt. Ik inhaleer. De rook snijdt door mijn longen, het duizelt in mijn hoofd. De zee schommelt en de duinen om me heen worden bergen. Ik pak me vast aan Kelly en knijp mijn ogen dicht. Ik zie haar moeder voor me. Ze waggelt dronken door de kamer, ze draait en verliest haar evenwicht. Kelly slaat haar in het gezicht, bloed loopt uit haar neus en ze klapt dubbel, en hapt naar adem alsof ze stikt in haar eigen bloed. Ze zakt door haar benen en valt op de grond.

‘Gaat het?’ vraagt Kelly. Ik open mijn ogen en haar moeder is weg. De bergen om ons heen worden weer duinen en de zee schommelt niet meer. ‘Jij moet echt stoppen met roken,’ zegt ze.

‘Snap jij dat?’ zeg ik. ‘Dat je beelden in je hoofd kunt zien. Dat je je ogen dicht hebt en toch van alles kunt zien.’

3

‘Kijk,’ zegt Kelly. Ze wijst naar een roofvogel die met wijd gespreide vleugels schuin boven ons hangt. Hij loert op een prooi in het duingras.

‘Dat noemen ze bidden,’ zeg ik. Kelly vouwt haar handen en kijkt op naar de hemel. Ik neem voorzichtig een tweede trekje van mijn sigaret, het blijft stil in mijn hoofd.

‘Bidden voor het eten.’

‘Heilige Maria. Moeder van God... Bid voor ons zondaars!’ Kelly lacht. De roofvogel duikt naar een onzichtbare prooi, niet ver bij ons vandaan.

‘Ik ben vegetariër geworden,’ zeg ik.

Kelly kijkt me aan. ‘Ik denk dat ik het ook word.’ Twee klapperende vleugels komen boven het duingras uit. ‘Al dat manenvlees.’ Ik pak haar strandtas. ‘Wat zoek je?’ vraagt ze.

‘Aftersun.’ Ik kijk in de tas. ‘Je rug is rood.’ Een pak met roze koeken is geplet door twee blikjes cola en Kelly’s uit-